

Stanisław Kusiak

Zaczął, jako nauczyciel. Wrodzona ciekawość świata zawiodła go w progi krakowskiej AWF, gdzie ukończył kierunek turystyki, by jak sam mówi, móc odróżnić barok od rokoka i wiedzieć jak z pożytkiem poznać świat i okolice. W roku 1974 zostaje Prezesem Wojewódzkiego Towarzystwa Krzewienia Kultury Fizycznej. To z jego inicjatywy powstało w województwie w osiedlach mieszkaniowych i zakładach pracy wiele pomysłów w zakresie upowszechniania sportu masowego i rekreacji. Z jego inicjatywy w ramach prewencji niedokrwiennej choroby serca działał przez 4 lata punkt konsultacyjny, utworzony w porozumieniu z ośrodkiem rehabilitacji kardiologicznej Wojewódzkiego Szpitala Zespólnego. Staszkuwi ciągle mało było wrażeń, więc trafił w progi redakcji sportowych lubelskich gazet. Ukrywając się pod pseudonimem „ESKA”, wypisywał się w „Dzienniku Lubelskim”, „Ku-

rierze Lubelskim”, „Stadionie”, „Ekspress Faktach”. Przez kolejną dekadę funkcjonuje zawodowo w MOSIR „Bystrzyca”, pełniąc obowiązki zastępcy dyrektora. Współtworzy koncepcję i uczestniczy w pracach zespołu nadzorującego budowę hali sportowo-widowiskowej „Globus”. Potem na kilka lat trafia na Dolny Śląsk, gdzie pełniąc obowiązki dyrektora oddziału dużej spółki, zarządza kilkunastoma obiektami wypoczynkowymi w Karkonoszach.

By dopełnić charakterystyki dodać warto, że swoimi zainteresowaniami mógłby obdzielić parę osób; narciarz, turysta, przyrodnik, miłośnik tańca, koncertów symfonicznych, teatru i na koniec komputerów, bez których nie istniałoby współczesna fotografia-najbardziej popularne medium współczesnego świata. Stanisław jest aktywnym członkiem Lubelskiego Towarzystwa Fotograficznego im. Edwarda Hartwiga oraz Polskiego Towarzystwa Geograficznego.

.....

Terminy kolejnych spotkań podróźniczych z udziałem Stanisława Kusiaka:

- 12 marca godz.17 - Wystawa Taniec w fotografii i koncert Zespołu PL GAMZA.
- 9 kwietnia godz.17 – Liguria - uroda Włoskiej Riwiery.
- 21 maja godz.17 – Santorini - jak żyje się na zboczu wygasłego wulkanu.

Dom Kultury
Lubelskiej Spółdzielni Mieszkaniowej

Reportaż filmowy z wystawą fotografii

Stanisław Kusiak K R E T A

W poszukiwaniu skarbów natury i kultury

Reportaż filmowy i wernisaż odbędą się
we wtorek 19 lutego 2019 o godz. 17.00

w sali widowiskowej i Galerii Sztuki Domu Kultury LSM
w Lublinie, ul. K. Wallenroda 4a, tel. 81 743 48 29, www.domkulturyism.pl

Wstęp wolny

Kreta – grecka wyspa położona na Morzu Śródziemnym. Jest największą grecką wyspą i piątą co do wielkości wyspą śródziemnomorską. Linia brzegowa ma długość ok. 1040 km. Największym miastem jest Heraklion (Iraklion). Na Krecie odkryto jedno z najstarszych, mające 5,7 mln lat, ślady przodków człowieka. Krajobraz wyspy tworzą skaliste wybrzeża przeplatane się z szerokimi, jasnymi plażami. Roślinność jest skąpa, bujniej rozwija się w wilgotniejszych rejonach.

Kreta stanowi jeden z regionów administracyjnych Grecji. Wyspa powstała z wypiętrzających się podwodnych łańcuchów górskich 15 milionów lat temu. Kreta była częścią Europy kontynentalnej. Zachodnie fragmenty wyspy są przedłużeniem Gór Dynarskich. Kreta jest w ciągłym ruchu, obecnie przesuwa się na południe z prędkością ok. centymetra na ćwierć wieku i o tyle Afryka oddala się od Europy. Wyspa jest umiejscowiona na tzw. płycie egejskiej, która od początku swojego powstania napiera na płytę afrykańską. Tarcia powodują częste trzęsienia ziemi. Ruch lądu odbywa się również w pionie, zachodnia część wyspy unosi się, podczas gdy wschodnia zanurza się w głąb. Różnice te są liczone już w metrach i starożytne porty na za-

chodzić dzisiaj leżą na skałach (np. port w Falasarnie), a porty na wschodzie na dnie morskim (np. Olus).

Pierwsze świadectwa osadnictwa na Krecie sięgają 6000–3100 p.n.e. – neolit. Domostwa były budowane najpierw z wypalanych cegieł, a po zmniejszeniu się ilości opadów z wysuszonej gliny lub kamienia. Gospodarka opierała się na uprawie ziemi i hodowli zwierząt. W okresie 3100-2100 p.n.e., nazywanym okresem przedpałacowym lub wczesnominojskim, pojawiają się ślady wytwarzania narzędzi z brązu i użycia koła garncarskiego. Niektóre budowle z tego okresu posiadają już dwie kondygnacje. W grobach znajdująca jest złota biżuteria.

W latach 3000–1500 p.n.e. na wyspie rozwija się kultura minojska. Powstają pałace w Knossos, Fajstos i innych miejscowościach oraz rozwija się handel obejmujący wschodnią część Morza Śródziemnego po Sycylię i Wyspy Liparyjskie. Około roku 1450 p.n.e. Knossos zajmują Mykeńczycy. Wszystkie pałace zostają ostatecznie zniszczone pod koniec XIV w. p.n.e., prawdopodobnie przez Dorów,

którzy w okresie klasycznym zamieszkiwali większość wyspy.

W *Iliadzie* Kreta jest opisywana jako posiadająca 100 miast. W 69 p.n.e. Rzymianie podbili Kretę i ustanowili Gortynę jej stolicą. W 395 Kreta stała się częścią Cesarstwa Bizantyjskiego.

W latach 824–961 znajdowała się pod panowaniem arabskim. W 1204 roku zdobyli ją Wenecjanie, którzy zarządzili wyspą do podboju osmańskiego w roku 1669. W 1770 roku doszło do powstania Greków i ogłoszenia niepodległości. W 1771 Turcy odzyskali kontrolę nad wyspą. W latach 1820–1844 wyspa należała do Egiptu. Turcy krwawo stłumili powstanie kreteńskie (1866–1869). Po kolejnym powstaniu, z lat 1895–1897, Kreta stała się w 1898 roku autonomicz-

ną republiką pod protektoratem Imperium Osmańskiego. 6 października 1908 roku Republika Krety ogłosiła niepodległość, nieuznaną międzynarodowo. 30 maja 1913 została włączona do Grecji. W roku 1941 w czasie II wojny światowej wyspa była sceną zażartej bitwy pomiędzy niemieckimi strzelcami spadochronowymi a broniącymi jej oddziałami alianckimi. Pod koniec wojny Niemcy wycofali się z Krety.

Kreta to wyspa pełna magii i mitów. Stąd bowiem pochodzą najważniejsze opowieści starożytnej Grecji i to tutaj nadal można poczuć ich obecność. Pozostałości po mitologicznej przeszłości Krety, po dzień zachwycają odwiedzających.

Na Krecie można odnaleźć wiele miejsc, które bezpośrednio związane są z mitologią. Są to fragmenty pałaców czy też innych budynków, w których nadal można poczuć ducha minionych czasów. Co ciekawe, mimo popularności wyspy i komercji wybierając się nieco w głąb lądu nadal można odnaleźć tradycyjne wioski, które nie są skażone współczesną cywilizacją. Filmowy reportaż oraz wystawa są próbą ukazania najciekawszych miejsc na wyspie.

